

Evlâda şefkat, ana rahminde başlar

Almanya'dan okuyucumuz: "Başımızda bir sağlık endişesi var: Beş aylık hâmileyim. Geçen hafta öğrendik ki, bebeğin aklen ve fiziken normal sağlık sınırlarının dışında olma riski (down sendromu veya mongol hastalığı-Allah korusun) söz konusu imiş. Şu an mesele tetkik safhasında. Allah'ın izni ile her şey sağlıklı olur diye duâ ediyoruz. Ve hepinizden duâyaya ihtiyacımız var. Allah korusun; tahlil/araştırma neticeleri olumsuz çıkarsa, bu durumda buradaki doktorlar bize gebeliği sonlandırmaya (bebeği almaya) karar vermemizi istiyorlar. Bebek hemen hemen beşinci ayını doldurmuş olacak. Biz de karşılaşılabileceğimiz bu duruma karşı işin fetvâ yönünü öğrenmek istiyoruz. Mâlûm; buradaki doktorlar Müslüman değil. Hâdiseye İslâmî açıdan bakmazlar. Bize bu konuda yardımcı olursanız seviniriz."

1- İnsanın yaratılışı tamamen beşer kudretinin dışında; tamamen Hâlık-ı Kerîm'in hilkatiyle ve Fâtır-ı Kadîr'in kudretiyle ve takdiriyle ilgili bir alandır. Cenâb-ı Hakkın takdir buyurduğu çocuk, takdir ettiği şekil ve biçimde ana rahmine bir çekirdek olarak düşer. Burada beslenir, gelişir, âzâsı teşekkül eder, kendisine ruh verilir; yani burada halk edilir. Bütün bu süreçlere bizim beşer olarak hiçbir müdâhalemiz yoktur. Her süreçte tamamen Allah'ın meşîeti ve dilemesi esastır ve Allah'ın emri hâkimdir. Kur'ân bu hakîkati, "Annelerinizin rahimlerinde sizi dilediği gibi şekillendiren O'dur." (1) âyetiyle bildirir.

2- Çocukların doğuştan getirebilecekleri özürlerin temelinde yatan sebeplerle ilgili önceden bir dizi tedbir almak ve anne babaya bir dizi uyarılar yapmakta bir sakınca yoktur şüphesiz. Meselâ, yakın akraba evlilikleri yapılmaması, kötü alışkanlıkların

sür'atle terk edilmesi, bilhassa annenin hâmilelik döneminde bebeğine olumsuz etki yapacak her türlü madde alımını kesmesi, hayırlı bir evlât vermesi için Allah'a duâsını eksik etmemesi, anne ve baba arasındaki kan uyuşmazlıklarının ve varsa sâir olumsuz bulguların önceden tetkik edilerek gerekli tedbirlerin zamanında alınması...vs. bunların birkaçı ve başlıcaları. Bunlar fitrî emirlerdir; bunlara muhakkak uyulmalıdır. Çünkü fitrî emirlere uymak bilhassa çocuk sağlığını olumlu etkileyecektir. Anne ve baba, titizliğini bu nokta üzerinde yoğunlaştırmalıdır. Bu, meşrûdur ve câizdir.

3- Bununla berâber; sebepleri çok fazla abartıp, Allah'ın kudretinden, emrinden, irâdesinden ve rahmetinden umudunu kesmek doğru bir davranış değildir; tevhid inancıyla bağdaşmaz. Bilhassa dünyaya gelmek üzere olan çocuk hakkında sebepler ne söylerlerse söylesinler; Allah'ın rahmetinden umudumuzu yitirmeyelim. Gelen çocuk için hayırlısını isteyelim ve hayırlı bir tarzda gelmesi için duâ edelim. Allah hayırlı evlâtlar versin.

4- Ana rahminde yumurta aşılandıktan sonra konumuzla ilgili olarak iki ana evre vardır:

a) Ruh verilmeden ve kolu-bacağı, kafası ve sâir vücut âzâları belirmeden önceki ilk evre. Bu evre genellikle en fazla ilk yüz yirmi güne kadar sürer. Bu evrede cenin her geçen gün hızla gelişmekte, her geçen gün yeni yeni teşekküllere kavuşmaktadır. Meşrû ve mücbir mazeretin olması halinde, bu ilk evrede aşılansmış yumurtanın alınmasını âlimler mümkün ve câiz görmektedir. Meselâ; kadın hasta ve hamilelik durumu hastalığını artıracak ise; veya anne emzikli olup hamilelikten dolayı sütünü elindeki çocuğundan kesmek zorunda kaldığında babanın çocuğuna bakamayacak ölçüde fakir olması halinde; ya da çevre aşırı derecede bozuk olup, doğacak çocuğun fitne ve fesat ortamında büyümesinden korkuluyorsa ilk kırk gün içinde ceninin alınmasını câiz görenler vardır.

Hanefî ulemâsından Cevâhir el-Ahlatî, İbn-i Âbidîn ve Al-Nehr ile Şafîi ulemâsından Ebû İshak el- Merzedî ve Remlî, cenin henüz nutfe veya kan pıhtısı halindeyken mazeret olmasa da alınabileceğine fetvâ vermişlerse de; Hâniyye ve Zehîre gibi Hanefî fıkıh kitapları bu görüşleri eleştirmişler; hacda ihramlı bir kimsenin av hayvanının yumurtasını kırmakla "cinâyet" işlemiş kabul edildiğinden hareketle, aşılansmış kadın yumurtasının meşru mazeret olmaksızın düşürülerek imhâ edilmesinin helâl ve câiz olmayacağını beyan etmişlerdir.

b) Ruh verildikten ve vücut âzâları teşekkül ettikten sonraki evre. Bu evre yaklaşık yüz yirmi günden sonraki evredir. (Buradaki "yüz yirmi gün" rakamı, genel ve yaklaşık olarak verilen bir rakamdır. Kimi ceninler daha önce de vücut âzâları tanınacak derecede teşekkül safhasına girebilmektedirler.) Ana rahmine düşmüş ve

kolu-bacağı-kafası şekillenmiş bir bebeğin, ültrasonla, çok daha net gösteren başka cihazlarla veya testlerle ne kadar özürlü, sakat ya da kalıtsal hastalıklı olduğu tespit edilmiş olursa olsun; aldırma cinâyet olur; câiz değildir.

5- Demek, rûhu bulunan ve canlı olan beş aylık bir cenin için artık hangi sebep ve sonuç ortaya çıkmış olursa olsun; aldırma ve imhâ etme yolu dînen kapanmıştır. Çünkü o artık bir beşer olarak Allah'ın kuludur. O'na hayat veren de, rızık veren de, ölüm takdir edecek olan da Cenâb-ı Allah'tır. Üstad Bedüzzaman'ın ifâdesiyle, yaratılacak çocukta binde dokuz yüz doksan dokuz hisse sahibi Hâlık-ı Rahîm'dir. (2)

6- Çocuğun gelişim bozukluğu içinde olduğu varsayımını güçlendirebilecek bulguların, cenini almak için yeterli ve zorunlu bir sebep olduğu yolunda evhamları tahrik etmeye kanaatimizce gerek yoktur. Bizim tavsiyemiz: Anne ve babaların gerekli tüm sıhhî, tıbbî ve sosyal tedbirleri önceden almaları ve hâmilelik döneminde bebekte olumsuz iz ve etki bırakacak davranışlardan uzak bulunmalarıdır. Çocukta down sendromu, mongol veya başka bir kalıtsal rahatsızlığın bulunmadığı yolunda az da olsa bir ihtimal varken, Allah'ın takdirine güvenmeyip cenini telef etmek sorumluluktan uzak değildir.

Allah sizlere de, tüm ehl-i îmâna da hem dünya, hem âhiret açısından hayırlı evlâtlar versin. Âmîn.

Demek, her ne problem olursa olsun, yüz yirmi günden sonra ceninin alınması câiz değildir. Ana rahminde henüz yeni teşekkül etmiş bir çekirdeğin ise alınması veya düşürülmesi için, mücbir bir mazeret arayanlar çoğunluktadır. Aksi takdirde bunun da câiz olmayacağı söylenmektedir. İmam-ı Gazâlî, İbn-i Hacer, Al-Bahr gibi ulemâ ile birlikte, Hanefî mezhebinde de tercih edilen görüş budur.

DİPNOTLAR:

(1) Âl-i İmrân Sûresi, 3/6;

(2) Bedüzzaman, Mektûbât, S.80;